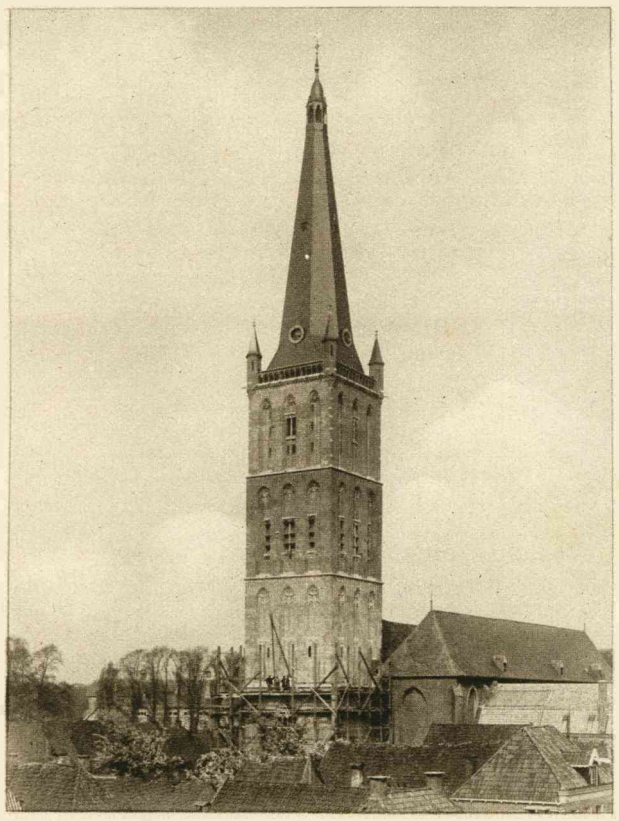
laat op, ontbeten laat, dronken laat koffie en dineerden laat, alleen gingen ze dan weer vroeg naar bed, omdat, wanneer de courant na het middageten gelezen was, er feitelijk weinig anders kon gebeuren dan naar bed te gaan, wanneer tenminste juffrouw Bartel juist dien avond geen zin had om haar echtvriend dwars te zitten met zijn kunstliefhebberij.

Een stille Donderdagavond. Juffrouw Bartel is toevallig in bovenomschreven stemming.

„Als jij", begint ze, „niet zooveel geld had uitgegeven en nog uitgeeft voor al dien beroerden ouden rommel, dan waren we zeker al heel wat verder geweest dan we nu zijn."

Dat was ineens een frontaanval op het zwakke punt. Ze bereikt ook haar doel. Bartel stuift op.

„Beroerde oude rommel ? ! Dat komt omdat jij er niet den minsten kijk op hebt. Jij weet niet eens te onderscheiden wat . . . . enfin, la-me er maar over zwijgen."

Bartel kan nooit uit zijn woorden komen als hij driftig is.

„Wat," snerpt zijn vrouw, „wát weet ik niet te onderscheiden ? Ik weet bijvoorbeeld best te onderscheiden dat jij je door al die ouwe kerels, die dan zoogenaamd jouw vrienden zijn, mooie vrienden, laat wijsmaken wat ze willen ! Als ze een ontbijtbordje op de markt koopen, slaan ze 't kapot. Dan lijmen ze 't weer, smeren er slik op en jij koopt het voor een rijksdaalder, knapperd !"

„Mensch, maak me niet dol en redeneer zoo stom niet ! Je hebt er geen flauw besef van wat antiek en namaak is !"

„Is 't waar ? Wil ik jouw es wat vertellen ? Jij ben antiek, man ! Jij gaat niet met je tijd mee. Wat geef je mij bijvoorbeeld. Heb ik de laatste twintig jaar van jou maar een paar oorbelletjes of zoo iets gehad ? Nooit ! Andere mannen brengen nog eens wat mee voor d'r vrouwen, maar jij, as jij wat meebrengt is het altijd iets uit een voorhistorisch tijdperk wat je an geen fatsoenlijk mensch kan laten zien, bah !"

Bartel geeft geen antwoord. Hij mompelt alleen iets wat ze niet verstaan kan, 't zal geen zegewensch geweest zijn, neemt zijn hoed en vertrekt. Hij deed het wel eens meer als 't nogal hoog liep. Dan ging hij in den avond naar een van zijn zoogenaamde „ouwe vrienden" en kalmeerde weer geheel temidden van de kunstschatten.

Kwam hij dan weer thuis dan deden ze beiden of er niets gebeurd was, zijn vrouw en hij, en bespraken het nieuws uit de courant. Deze avond zou echter een niet zoo rustig verloop hebben.

Toen Bartel weer thuis kwam vond hij zijn vrouw met stralende oogen en een zonnigen glimlach op het reeds vrij tanig gelaat.

„Wat is er ?" vroeg hij. „Waarom lach je zoo idioot ?"

„Lach ik idioot ?" vroeg ze, maar ze werd er absoluut niet korzelig onder en bleef maar lachen tot Bartel er bijna angstig van werd. „Zeg, ben je een beetje . . . ?" Hij wees met zijn wijsvinger op zijn voorhoofd.

Toen werd ze ernstig. „Hier", zei ze alleen, en ze reikte hem nu ineens deftig-ernstig een blad papier toe.

Hij las aandachtig. Werd rood, toen wit en barstte eindelijk in zenuwachtig lachen uit.

„Zeg, ben je soms een beetje . . . ?" vroeg zijn vrouw bij wijze van waakneming. „Mot jij zoo lachen as het eenige overgebleven familielid van je overleden is ? Schamen mos jij je !"

Dat scheen Bartel eigenlijk zelf ook te vinden. Daarom trok hij met een hevige krachtsinspanning zijn gezicht in een meer ernstige plooi en las kalm

DE SINT-CLEMENTSTOREN TE STEENWIJK GERESTAUREERD.

Naar de plannen van den kundigen architect W. te Riele Gzn. uit Deventer heeft men onder leiding van den gemeente-architect van Steenwijk, den heer A. G. German Azn., in Mei 1912 een aanvang gemaakt met de zoo noodige restauratie van den bekenden St.-Clementstoren te Steenwijk. Thans, nu het werk voltooid is en de steigerwerken zijn weggenomen, verheft de oude, grijze kolossus zich weer in al zijn oorspronkelijke en rijke vormen. Trotsch en fier, staat hij daar, voortbrengsel der middeleeuwen, als een bewijs, tot welke hoogte de mensch zijn kunnen vermag op te voeren, indien hij zich met toewijding geeft aan zijn werk. — Foto links: nu de steigers zijn weggenomen, verheft de toren zich weer als een schoon stuk architectuur in prachtige lijnen. Midden: hoe noodig het was, dat de toren gerestaureerd werd: de muren totaal verweerd. Rechts: de toren, toen er in Mei 1912 aan zijn restauratie begonnen werd.

het bericht van den dood zijner oude, stokoude tante nog eens over, dat hij notabene van den notaris moest hooren die er bij vermeldde, dat zij hem een legaatje van duizend gulden had vermaakt.

„Duizend gulden", glunderde Bartel weer, ondanks zichzelf, en dacht erbij, dat een zijner beste „ouwe vrienden" dat bedrag vroeg voor een paneeltje van Hondecoeter.

Alsof zijn vrouw zijn gedachten raadde, zei ze plotseling :

„Bartel, as je 't waagt om ouwe rommel voor die centen te koopen, dan heb je geen leven meer."

Dat was misschien wat overdreven uitgedrukt, maar 't was voor Bartel genoeg om het geliefde paneeltje in rook te zien verdwijnen.

Toen hij echter eenige dagen later met de duizend gulden in zijn zak naar huis ging, was het of een geheime macht hem naar den antiquiteiten-handelaar dreef, en met het besliste voornemen absoluut niets te koopen, stapte hij den winkel binnen. Hij wilde alleen zijn vriend maar eens groeten. Dat deed hij en vroeg toen het paneeltje te zien. Hij keek en keek . . . . en plotseling keerde hij zich om en stormde den winkel uit.

„Ik koop het van je voor achthonderd gulden", brulde hij zenuwachtig nog even in de winkeldeur.

„Goed, goed !" riep zijn vriend hem na, „omdat jij het bent kun je 't . . ."

Maar Bartel was al haast thuis en hoofdschuddend keerde de winkelier naar z'n donker achterkamertje terug.

Bartel holde naar huis. Een zeer gecompliceerd plan was plotseling in zijn brein opgekomen, en hij begon direct te trachten het uit te werken.

„Dag vrouw," riep hij zeer opgewekt binnenkomend.

„Heb-ie ze ?" was haar wedergroet.

Dadelijk voelde Bartel zich onaangenaam gestemd.

„Ja, natuurlijk, heb ik ze," zei hij norsch

„Geef hier dan", noodigde mejuffrouw Bartel

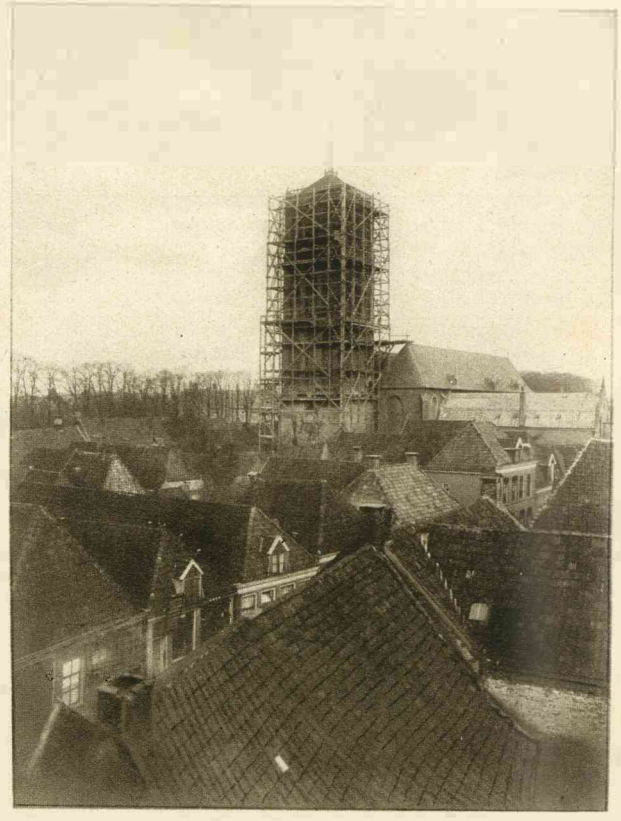
„Zeg, ben-je nou heelemaal gek ?" kon Bartel zich niet weerhouden te vragen. „Mot jij me es even vertellen, mevrouw," (Bartel zei altijd „mevrouw" als hij woedend was), „mot jij me es even vertellen, mevrouw, van wie was die tante, van jou of van mij ?"

„Van jou," moest ze zeggen.

„Van wie zijn dus bijgevolg de centen, die ze heeft nagelaten, van jou of van mij ?"

„Niet van jou," zei mejuffrouw Bartel direct, zeer inconsequent. „Man en vrouw zijn één. Die centen zijn van ons allebei."

Van dien kant had Bartel de zaak nog niet bekeken en

omdat hij geen kans zag op deze manier tot een bevredigende oplossing te geraken, begon hij maar met de uitwerking van zijn, volgens hem, weldoordacht plan.

„Laten we nou es verstandig praten, vrouw," zei Bartel heel gemoedelijk. „Het is een uitgemaakte zaak, dat het geld van mij is ; nu vraag ik je echter, omdat je me wel eens verweten hebt, dat andere mannen zoo dikwijls wat voor hun vrouwen meebrengen, wát wil je nu eens hebben dat ik voor jou meebreng ? 't Kan me niet schelen wat het kost. Al moest ik voor jou die heele duizend gulden besteden, dan laat me dat volkomen onverschillig, want dat verwijt heeft me inderdaad zeer diep getroffen."

Hij bracht zijn hand voor z'n oogen en keek tusschen zijn vingers door naar zijn vrouw, hoe die zijn mededeeling opnam. Het scheen toch wel eenigen indruk te maken, dacht Bartel.

„Man", begon ze nogal lief, „laten we nu niets overijld doen. Denk er nu eerst nog eens over. Ik kan je natuurlijk wel zeggen wát ik graag zou willen hebben, maar dat is toch veel te duur."

„Kan me niet schelen", riep Bartel joviaal. „Zeg het maar gerust."

„Nou, als je 't dan weten wilt, zoo'n breeden gouden armband met een paar echte steentjes daar heb ik mijn heele trouwen al naar verlangd."

„'k Ga hem dadelijk koopen," en Bartel greep al naar zijn hoed.

„Man," zei z'n vrouw, „laten we nu toch morgen samen gaan, dan kan ik hem toch zelf uitzoeken ?"

„As-t-ie niet naar je zin is mag je 'm nog ruilen ook," riep Bartel naar boven, want hij stond al beneden in de gang.

Tien minuten later stapte hij bij zijn kunstvriend den winkel binnen.

„Bennie," begon Bartel, „ik heb een plan, een prachtig plan, en jij moet me helpen."

„'t Is toch zuivere koffie ?" vroeg Bennie, „anders laat ik me er niet mee in hoor ! Geen knoeierijen. Dat heb ik nooit gedaan en . . . "

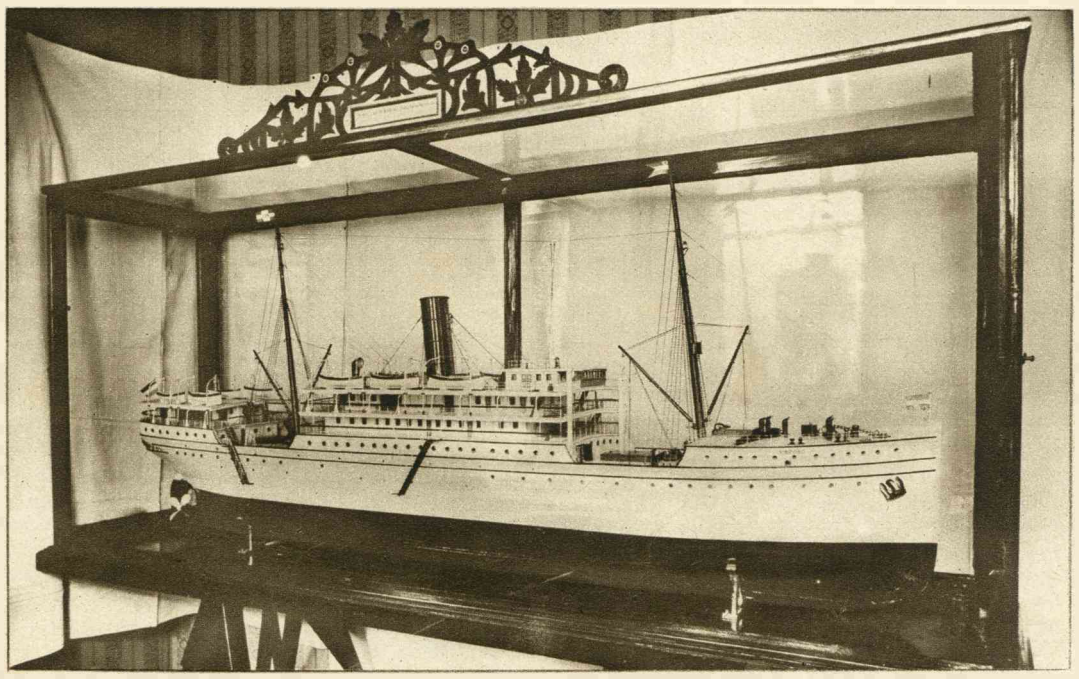
„Maar man," zei Bartel, „denk jij dat ik me met zaakjes zou inlaten die . . . "

„Nee, nee, dan is 't in orde," antwoordde Bennie, „maar je dee vanmiddag zoo gek en . . ."

„Luister nou," zei Bartel. „Jij geeft me dat paneeltje voor achthonderd pop, hè ?"

„Man, ik kan 't waarachtig niet doen ! 'k Kan er toch niet op toeleggen omdat jij een goeie kennis van me bent ? En voor wat zou ik het voor achthonderd geven as ik er bij een ander meer van maken kan ?"

Na lang loven en bieden werden ze

EEN KUNSTWERK.

Bovenstaande foto werd ons door onzen abonné, den heer K. E. H. Steinmetz, Kepplerstraar 119, te ' sHage toegezonden met verzoek om plaatsing in ons blad. De foto stelt voor een door genoemden heer in zijn vrije uren vervaardigd model van het s.s. „Sindoro" van de Stoomvaartmaatschappij de Rotterd.-Lloyd. Het is, op $^1/_{58}$ van de werkelijke grootte, geheel van hout gemaakt op enkele voorwerpen na, die van metaal zijn. Het geheel, waarover $3^1/_2$ jaar is gewerkt, staat in een glazen kast ter lengte van 2.5 meter.